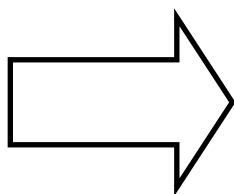

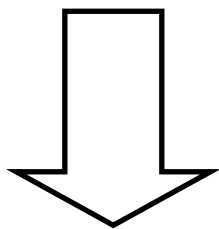
KURIER OSOWSKI

Miesięcznik Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii Nr 7 w Warszawie, Nr 33, Czerwiec'18

Teraz

Już za chwilę

Cześć!

Czy ktoś z Was pamięta wrzesień 2017 r., początek roku szkolnego? Wasze wypowiedzi, że tak długo do czerwca? Ale czas płynie nieubłagalnie, choć cały czas tak samo mamy wrażenie, że przyspiesza...

Drodzy Czytelnicy, jesteśmy na finiszu roku szkolnego 2017/2018, zaraz zakończenie roku szkolnego. Dla tych, którzy będą kontynuować u Nas naukę mówimy do zobaczenia, a tym, którzy kończą już naukę mówimy powodzenia i trzymamy kciuki za Waszą przyszłość.

Zanim jednak to nastąpi zapraszam do lektury Kuriera.

Milej lektury życzy

Zespół Redakcyjny

Co ciekawego w numerze...

RELIGIE PAŃSTW	STR. 3
JAK POWSTAŁY PAŃSTWA	STR. 5
HISTORIA MALARSTWA	STR. 8
OSIĄGNIĘCIA NIEMIECKICH WYNALAZCÓW	STR. 15
OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE FRANCJI	STR. 16
WYNALZKI HISZPANII I PORTUGALII	STR. 17
PIŁKARSKA OSOWSKA	STR. 19
HUMOR	STR. 20

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

Krzysztof Malarz - redaktor naczelny
Mariusz Stanisławski - z-ca redaktora
Marta Pruszczyńska - wsparcie merytoryczne
Krzysztof Gorczyca - oprac. graficzne

MOS7

Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii
Nr 7 w Warszawie

ul. Osowska 81
04-351 Warszawa
NIP: 113-26-85-159

tel. 22 516 98 20
fax: 22 516 98 30
e-mail ogólny: sekretariat@mos7.edu.pl

Jakiego wyznania są mieszkańcy Hiszpanii, Portugalii, Niemiec, Włoch i Francji?

Religia w swym najogólniejszym znaczeniu jest systemem wierzeń i praktyk, które są wyrazem relacji pomiędzy sferą sacrum (*sferą boską, świętą*) a konkretnym społeczeństwem lub jednostką. Relacja ta wyrażana jest poprzez wymiar doktrynalny (*czyli uznawane doktryny, wiara*), czynności praktyki religijne (*różnego rodzaju kultu, rytuały, obrzędy*), sferę społeczno – organizacyjną (*zakładanie wspólnot, kościołów*) oraz sferę duchowości indywidualnej. Stosunek człowieka do sacrum skoncentrowany jest wokół chęci zbliżenia się do świętości, poczucia czci, ale też lęku.

Istnieje kilka podziałów religii ze względu na: **religie politeistyczne**, czyli wiara w wielu bogów, **religie monoteistyczne**, czyli wiara w jednego boga, **religie deistyczne**, czyli wiara w jednego boga, ale jednocześnie to człowiek jest kowalem własnego losu, **religie animistyczne**, czyli wiara w duchy i dusze zawarte we wszystkich elementach otaczającego świata.

Największe systemy wyznaniowe świata (dane szacunkowe w % ludności świata) to: **Chrześcijaństwo – 33,2 %** (w tym: rzymsko – katolicy – 18,8 %, protestanci – 6,9 %, prawosławni – 3,2 %, pozostali – 4,3 %), **Islam – 17,7 %**, **Hinduizm – 13,3 %**, **Buddyzm – 5,7 %**, **pozostali łącznie z bezwyznaniowymi – 30,1 %**.

Najważniejsze Religie w Europie (również historycznie) to:

Katolicyzm zakłada wiarę w jednego Boga w trzech osobach - Boga Ojca, Syna Bożego oraz Ducha Świętego (dogmat Trójcy Świętej). Według tradycji Bóg zesłał na ziemię swego syna Jezusa Chrystusa, aby ten swoją męczeńską śmiercią na krzyżu mógł odkupić cały świat i zbawić ludzkość, po czym zmartwychwstać, pokonując śmierć. Kościół katolicki wyznaczył także siedem sakramentów świętych, które wierni winni przyjmować: Chrzest, Bierzmowanie, Eucharystia, Pokuta, Namaszczenie chorych, Kapłaństwo, Małżeństwo.

Prawosławie – jest rodziną kościołów lokalnych składającą się z patriarchatów oraz kościołów autokefalicznych. Poszczególne kościoły zachowują niezależność pozostając w zgodzie w kwestiach dogmatycznych i łączności sakramentalnej. Spójność nie jest podtrzymywana przez scentralizowaną organizację. Po odłączeniu się Patriarchy Rzymu w 1054 roku (wielka schizma) Patriarcha Konstantynopola stał się „pierwszym wśród równych”.

Protestantyzm – twórcą był Marcin Luter – niemiecki mnich, któremu nie spodobały się ustalenia soboru akceptującego sprzedaż odpustów. 31 października 1517 roku powiesił na drzwiach katedry w Wittenberdze dziewięćdziesiąt pięć postulatów potępiających praktykę sprzedaży odpustów, w których odrzucał możliwość kupienia łaski Bożej. Odłamy protestanckie takie jak anglikanizm popularne są na przykład w Wielkiej Brytanii.

Judaizm to starotestamentalna wiara w zawarcie przymierza pomiędzy narodem wybranym (Izraelitami) a samym Bogiem. Świadectwem i potwierdzeniem przymierza miały być dwie kamienne tablice z wrytymi na nich przykazaniami zwanymi Dekalogiem. Żydzi czerpią swoją naukę z Pisma Świętego, czyli Tory, która obejmuje jedynie Stary Testament (w przeciwieństwie do chrześcijańskiej Biblii uznającej również Nowy Testament oraz postać Jezusa Chrystusa w charakterze zbawiciela świata).

Islam jest religią muzułmanów, którzy wierzą, że Allah (Najwyższy Stwórca) zesłał na zie-

Judaizm to starotestamentalna wiara w zawarcie przymierza pomiędzy narodem wybranym (Izraelitami) a samym Bogiem. Świadectwem i potwierdzeniem przymierza miały być dwie kamienne tablice z wyrytymi na nich przykazaniami zwanymi Dekalogiem. Żydzi czerpią swoją naukę z Pisma Świętego, czyli Tory, która obejmuje jedynie Stary Testament (w przeciwieństwie do chrześcijańskiej Biblii uznającej również Nowy Testament oraz postać Jezusa Chrystusa w charakterze zbawiciela świata).

Islam jest religią muzułmanów, którzy wierzą, że Allah (Najwyższy Stwórca) zesłał na ziemię Mahometa (świętego proroka), aby ten ogłosił im Koran (święta księga) i przez to nauczał o nim ludzkości, a także szerzył wiarę wszelkimi sposobami. Pierwsi wyznawcy islamu w Europie pojawili się kilkadziesiąt lat po śmierci wielkiego proroka.

Francja *(dane w % ludności)*

60,4% – Kościół katolicki, 28% – Bez religii, 7,5% – Islam, 1,8% – Protestantyzm,
0,6% – Prawosławie, 0,5% – Judaizm, 1,2% – Inne religie

Hiszpania *(dane w % ludności)*

74,8% – Kościół katolicki, 19% – Bez religii, 2,4% – Islam, 1,24% – Prawosławie,
1% – Protestantyzm, 0,7% – Judaizm, 0,7% – Inne religie

Niemcy *(dane w % ludności)*

33% – Bez religii, 32% – Protestantyzm, 28% – Kościół katolicki, 5% – Islam
1,6% – Prawosławie, 0,3% – Judaizm, 0,1% – Inne religie

Portugalia *(dane w % ludności)*

91% – Kościół katolicki, 4,4% – Bez religii, 1,6% – Protestantyzm, 0,6% – Islam
0,2% – Prawosławie, 0,1% – Judaizm, 2,1% – Inne religie

Włochy *(dane w % ludności)*

82% – Kościół katolicki, 12% – Bez religii, 2,4% – Islam, 2,3% – Prawosławie
1% – Protestantyzm, 0,1% – Judaizm, 0,1% – Inne religie

Projekt pod kierunkiem ks. M. Barszczewskiego przygotowali:

Sebastian Długosz,
Karol Magdziarz,
Michał Jankowski,
Daniel Sitkiewicz.

Jak powstały państwa...

1. JAK POWSTAŁY NIEMCY

Najstarsze ślady ludzi na terenach dzisiejszych Niemiec pochodzą z miejscowości Mauer koło Heidelbergu w Badenii-Wirtembergu. W X wieku p.n.e. plemiona germańskie przybyły na tereny dorzecza Łaby i Renu. Stopniowo zaczęły wypierać zamieszkujące tam wcześniej ludy celtyckie. Od końca II w p.n.e. Germanie weszli w styczność z Republiką rzymską. Od I w. n.e. toczyli częste wojny z Imperium Rzymskim, które, stale powiększając swoje terytorium, wchłaniało terytoria germańskie. W VI i VII wieku zachodnia część Germanii została podbita i włączona do państwa Franków. W I połowie VIII wieku benedyktyński mnich Anglosas Winfryd-Bonifacy chrystianizował Germanów. W 755 poniósł męczeńską śmierć i niedługo potem został wyniesiony na ołtarze. Frankowie zbudowali w Germanii organizację państwową i kościelną z arcybiskupstwami w: Akwizgranie, Moguncji, Kolonii, Hamburgu. W 768 królem Franków został Karol Wielki. Władca ten po długich wojnach saskich wygranych z Sasami i Longobardami (779-804) włączył do swojego państwa pozostałą część Germanii. Karol Wielki pod swoimi rządami zjednoczył znaczną liczbę księstw i królestw germańskich. Dzięki niemu Cesarstwo Niemieckie rozciągało się od rzeki Eidery na północy po Tyber w środkowych Włoszech na południu, od Łaby na wschodnie po rzekę Ebro na zachodnie oraz od kanału La Manche po Balaton na Węgrzech Po śmierci Karola Wielkiego władzę po ojcu przejął Ludwik I Pobożny.

Rys 1. Ilustracja przedstawiająca Karola Wielkiego

2. JAK POWSTAŁA FRANCJA

Granice współczesnej Francji pokrywają się mniej więcej z granicami starożytnej Galii, która była zamieszkała przez celtyckich Galów. Galowie zostali podbici przez Rzymian w I wieku p.n.e. Ostatecznie Galowie przejęli kulturę oraz mowę najeźdźców. Podobnie było z chrześcijaństwem, które zostało przyjęte na tych terenach w II wieku n.e. i III wieku n.e. W IV wieku n.e. germańskie plemiona, głównie Frankowie (od których to pochodzi starożytna nazwa „Francie”), przekroczyły Ren i zajęły Galię. Współczesna nazwa „France” pochodzi od nazwy feudalnych dóbr królów Francji z dynastii Kapetyngów wokół Paryża. Jako samodzielne państwo Francja istnieje od 843 wraz z podziałem imperium karolińskiego na części wschodnią, centralną i zachodnią. Zachodnia część w przybliżeniu odpowiadała terytorium współczesnej Francji. Potomkowie Karola Wielkiego rządili we Francji aż do 20 sierpnia 987, kiedy to Hugo Kapet został koronowany na króla Francji. Jego potomkowie z dynastii Kapetyngów, Walezjuszów oraz Burbonów stopniowo zjednoczyli kraj.

3. JAK POWSTAŁA HISZPANIA

W II wieku p.n.e. na półwyspie pojawili się Rzymianie. W V wieku na tereny obecnej Hiszpanii wdarli się Wizygoci i stworzyli tam własne królestwo. W roku 711 z obszarów północnej Afryki na Półwysep Iberyjski przedostały się wojska arabskie pod wodzą Tarika, które błyskawicznie podbiły prawie cały półwysep. Niewielkie królestwa chrześcijańskie na północy rozpoczęły rekonkwistę, która zaowocowała ostatecznym wyparciem Maurów w 1492. Przywódcą i pierwszym królem, zgodnie z tradycją, był don Pelayo. Począwszy od IX wieku p.n.e. Półwysep Iberyjski był terenem ekspansji licznych ludów i prawdopodobnie szlachcic wizygocki, który razem z innymi schronił się w górach Asturii przed napierającymi z południa wojskami muzułmańskimi. Jako początek procesu rekonkwisty uznaje się bitwę w wąwozie Covadonga (722), w której oddział (około 300 ludzi) pod wodzą don Pelayo pokonał dzięki zaskoczeniu i pułapce kilkukrotnie większe siły przeciwnika. Rozbity oddział muzułmański miał charakter rozpoznawczy, a jego „klęska” nie miała dla najeźdźców większego znaczenia. W ten sposób powstało pierwsze mini królestwo chrześcijańskie, które rozpoczęło powolną walkę z najeźdźcami muzułmańskimi. Z tych drobnych państw chrześcijańskich z czasem wyłoniły się dwa silne królestwa: Kastylia i Aragonia, które w późniejszym czasie połączyły się i utworzyły Hiszpanię.

Rys 2. Czasy rekonkwisty

4. JAK POWSTAŁA PORTUGALIA

Prowadzona od VIII wieku przez chrześcijan rekonkwista objęła w IX–XI wieku rejon Bragi, Porto i Coimbrę, które zostały zdobyte przez królów Leónu i Kastylii. Obszar ten, związany początkowo z prowincją Galicią, w 1097 wydzielono w hrabstwo Portucale z ośrodkiem w Porto (staroż. Portus Cale), nadając je w lenno Henrykowi Burgundzkiemu; 1139 jego syn przyjął tytuł króla Portugalii (Alfons I Zdobywca) i uzyskał niezależność swego państwa (ze stolicą w Coimbrze) od Leónu i Kastylii. Do połowy XIII wieku Portugalia kontynuowała rekonkwistę zachodniego pasa Półwyspu Iberyjskiego.

5. JAK POWSTAŁY WŁOCHY

Po upadku cesarstwa zachodniorzymskiego w 476 Włochy znalazły się pod panowaniem germańskiego wodza Odoakra. W 493 roku Odoaker został pokonany i zastąpiony przez Ostrogotów pod wodzą Teoderyka. W 552 roku Ostrogoci zostali wyparci przez Bizantyjczyków, którzy jednak wkrótce stracili część swoich posiadłości na rzecz germańskiego plemienia Longobardów. Początek średniowiecza to okres rywalizacji bizantyjsko-longobardzkiej na półwyspie. Papieże, których siedziba znajdowała się na terenie Egzarchatu Raweńskiego, otrzymywali od Bizantyjczyków wsparcie przeciw Longobardom i byli od nich w pewnym stopniu zależni. W 751 roku Longobardowie położyli kres istnieniu egzarchatu, kończąc tym samym okres wpływów bizantyjskich na półwyspie, choć jeszcze przez kilka wieków Bizantyjczycy dominowali w jego południowej części. Zagrożone przez Longobardów papieństwo zwróciło się o pomoc do władców frankijskich, co rozpoczęło nowy okres w dziejach Italii. W 756 roku Frankowie pod wodzą Pepina Krótkiego pokonali Longobardów, ofiarowując papieżom władzę nad terytorium dawnego Egzarchatu Raweńskiego (zob. Państwo Kościelne). Ostateczne zwycięstwo na Longobardami odniósł Karol Wielki, który zapoczątkował panowanie frankijskie w północnych Włoszech. W 800 roku papież koronował go na cesarza rzymskiego. Godność ta w IX i X w. przynależała do drobnych feudałów północnowłoskich, co stanowiło oś konfliktów politycznych tamtych czasów. Zjednoczenie księstw włoskich nastąpi dopiero w XIX w.

Rys 3. Giuseppe Garibaldi, bojownik o zjednoczenie Włoch

Projekt przygotowali:

Patryk Kłusek,
Adam Taperek,
Jakub Kaźmierczuk,
Bartosz Pajka,
Filip Grzejszczak.

Historia malarstwa

Poniżej **historia malarstwa w skrócie**. Nie zamierzamy prezentować tu całej **historii malarstwa** ani pisać encyklopedii. Nie będziemy się zajmować na poważnie **historią sztuki**, ale znajdziesz tu **opisy znanych dzieł malarskich** oraz nasze własne refleksje na temat wybranych obrazów. Malarze namalowali tak wielką liczbę obrazów, że **historia malarstwa** wydaje się niemożliwa do ogarnięcia, a artyści na całym świecie ciągle malują nowe obrazy. Spróbujmy jednak trochę ogarnąć z lotu ptaka, na jakie z grubsza okresy i epoki dzieli się **malarstwo europejskie**:

Historię malarstwa europejskiego można podzielić na poszczególne **epoki i kierunki malarckie**, które jednak przechodzą płynnie jedna w drugą i częściowo nakładają się na siebie. Obejmuje ona okres od czasów prehistorycznych po koniec XX wieku. Począwszy od końca XIX wieku powstała wielka różnorodność stylów i nurtów malarskich. Natomiast malarstwo XX wieku to już odrębna epoka i kilkadziesiąt odrębnych kierunków. **Historia malarstwa w skrócie**:

1. Malarstwo prehistoryczne

Malarstwo prehistoryczne to pojęcie istniejące w historii malarstwa dopiero od XIX wieku. Najbardziej znaczących odkryć archeologicznych dokonano w XX wieku, kiedy to odkryto **malowidła naskalne** np. w **jaskiniach Altamira**, **jaskini w Lascaux** (namalowane ok. 15.000-10.000 lat p.n.e.). Malowidła jaskiniowe przedstawiają głównie motywy zwierzęce i postacie ludzkie, np. sceny polowania. Są bardzo uproszczone i naturalistyczne. Używano wówczas prymitywnych technik, malowano rękami na skałach prostymi pigmentami i glinami, kontury wypełniano ziemistymi barwami, czasami pryskano barwnikiem z wydrążonych kości. Do takich prymitywnych technik malarskich malarze powrócili w XX wieku, np. rękami malowali niektórzy **ekspresjoniści**, Jackson Pollock stosował technikę pryskania farbą tzw. *action painting* (**malarstwo gestu**).

3. Malarstwo średniowieczne

Średniowiecze (400-1350 n.e.) w historii malarstwa to okres szybkiego rozwoju malarstwa i technik malarskich. Malowano głównie na **desce techniką tempery**, a później także **olejem**. Popularny był **fresk**. Tematyka obrazów zdominowana była przez motywy religijne, w Europie wschodniej powstawały wspaniałe **ikony**. Postacie przedstawiane były w sposób hierarchiczny, tzn. postacie ważniejsze były większe. Charakterystyczna była płaskość postaci i obrazu, ponieważ malarze nie stosowali perspektywy i nie przywiązywali wagi do anatomii i proporcji ludzkiego ciała. Chętnie używano złota w płatkach, którymi wykładano malowaną powierzchnię. Na przełomie średniowiecza i renesansu pojawił się **pejzaż**.

4. Malarstwo renesansowe

Renesans (1350-1510) był epoką, która przyniosła malarstwu ogromną ilość nowości i innowacji. Tematyka obrazów była przede wszystkim świecka, dzięki czemu udoskonalono **portret, autoportret i pejzaż**. Malarze pogłębiali psychologię i symbolikę dzieł. Malarstwo renesansowe cechowało bogactwo kolorystyczne i dbałość o szczegóły. Artyści chętnie sięgali po motywy mitologiczne, studiowali anatomię (np. [Leonardo da Vinci](#)) i malowali **akty**. Zaczęto malować **olejem na płótnie**, wprowadzono również perspektywę i światłocień. Artyści renesansowi zaczęli też studia nad przyrodą (np. Albrecht Dürer), rozwinęła się też **martwa natura** jako motyw malarski.

5. Malarstwo manierystyczne i barokowe

Manieryzm (1510-1590), dziwaczny kierunek w sztuce, bo przepełniony przesadą, ekstrawagancją kolorystyką i sztucznymi gestami postaci, przekształcił się w **barok** (1590-1680). Malarstwo barokowe charakteryzowało się wielkim rozmachem i śmiałym ujęciem tematów malarskich. Obrazy barokowe miały często wielkie wymiary (płótna były często wielometrowej długości), bogatą ornamentykę i potężną, pełną rozmachu aranżację scen religijnych. Sceny i postacie łączono w grupy i aranżowano dynamicznie (**El Greco**), popularne były **dramatyczne sceny historyczne i mitologiczne**, jak wojny, rzezie, porwania. **Martwa natura** miała często wyraz symboliczny - ukazywała przemijanie spraw ziemskich, stąd częste na obrazach są czaszki i psujące się owoce.

6. Rokoko w malarstwie

Rokoko (1680-1750) to jakby malarstwo barokowe ale w lżejszym wydaniu. Obrazy są nadal pełne przepychu, ale bardziej pogodne, jaśniejsze. Tematyka była **blaha**, lekka, nieskomplikowana. Artyści malowali bóstwa miłości, zabawy, spotkania towarzyskie, często o delikatnie erotycznym podtekście. Popularne były portrety, zwłaszcza kobiece, a także beztrioskie i **idylliczne sceny parkowe i krajobrazy**. Typowy obraz z okresu rokoka to jasna, delikatnie namalowana scena z życia dworu królewskiego.

7. Klasycyzm w malarstwie

Klasycyzm (1750-1800) powstał w reakcji na rokokową swawolę malarską. Malarstwo klasycystyczne powróciło do naśladowania wzorów antycznych, przy czym inspiracje czerpano głównie z rzeźby starożytnej i tematyki mitologicznej. Malarze malowali surowe wnętrza stosując ścisłą perspektywę, barwy stosowali umiarkowanie, bez zbytnich kontrastów, z dbałością o realizm i właściwe proporcje. Tuszowano ślady pędzla na płótnie uważając je za niedoskonałość. Chętnie sięgano do **tematyki mitologicznej**, która często stanowiła pretekst do przedstawiania scen z moralnym przesłaniem.

8. Romantyzm w malarstwie

Malarstwo romantyzmu (1800-1840) wyrażało przede wszystkim indywidualizm artysty, miało jednocześnie docierać do odbiorcy i poruszyć jego uczucia. Tematyka obrazów była burzliwa i dramatyczna, powstawały wielkie ekspresyjne płótna dotyczące aktualnych wydarzeń politycznych (**Eugène Delacroix**) i dynamiczne pejzaże. Modne było malowanie tajemniczego nastroju, który miał przemawiać do wyobraźni odbiorcy, stąd malowano np. wielkie drzewa o poskręcanych konarach **zamaszystymi pociągnięciami pędzla**. Właśnie w romantyzmie tkwi załążek przyszłego **ekspresjonizmu**.

9. Realizm w malarstwie

Malarstwo realistyczne (1840-1860) było reakcją na przepełnione fantastycznymi wizjami obrazy powstałe w okresie romantyzmu. Tematem obrazów stały się proste sceny rodzajowe, zaczęto przedstawiać prostych ludzi pogrążonych w codziennej, żmudnej pracy, np. żniwiarzy, kamieniarzy czy robotników. Malarze podejmowali tematy malarskie z życia codziennego, zrezygnowano z idealizacji modeli na rzecz ukazywania zwykłych szarych ludzi. Realści starali się ukazywać prawdziwą rzeczywistość, zaniechali stosowania sztucznych ozdóbników, stosowali raczej stonowaną, spokojną paletę barw (**Jean-François Millet**). Odmianą realizmu był **naturalizm**.

10. Symbolizm i prerafaelici w malarstwie

Symbolizm w malarstwie (1850-1870) rozwijał się równoległe do nurtu realistycznego. Artyści malarze sięgali często do **biblijnych symboli i alegorii** lub własnej wyobraźni, ponieważ uważali, że sztuka powinna oddziaływać przede wszystkim na intelekt odbiorcy. Obrazy stawiały się alegoriami, zagadkami do rozszyfrowania lub religijnymi napomnieniami. Używane barwy i techniki malarskie miały stanowić swego rodzaju odpowiedniki pewnych uczuć i emocji. Jedną z odmian tej tendencji byli **prerafaelici**.

11. Impresjonizm w malarstwie

Impresjonizm, który powstał na fali sprzeciwu wobec akademizmu, dokonał w malarstwie rewolucji na miarę renesansu. Za datę początku tego nowego kierunku w malarstwie rozwinętego przez grupę francuskich malarzy, przyjmuje się **rok 1874**, kiedy to zorganizowano pierwszą wystawę impresjonistycznych obrazów. Impresjoniści nie szukali w malowanej rzeczywistości żadnego głębszego sensu. Przeciwnie, malarze pragnęli tylko obserwować rzeczywistość pod kątem **światła i koloru** oraz uchwycić i ukazać ulotne, chwilowe wrażenie zmysłowe - **impresję**. Efekt taki osiągnęli rozbijając obraz na plamy światła i malując szybkimi pociągnięciami pędzla. Malarze **puentyliści** poszli dalej - malowali na płótnie olbrzymie ilości małych kolorowych plamek, które dopiero oglądane z daleka tworzyły właściwy obraz. Nazwa kierunku wzięła się od [obrazu Claude'a Moneta „Impresja, wschód słońca”](#).

12. Postimpresjonizm, ekspresjonizm i fowizm w malarstwie

Postimpresjonizm obejmuje zjawiska w malarstwie występujące w latach 1886-1910. Było to zainteresowanie formą obrazu, sposobem nanoszenia farby na płótno, częściowo powrót do technik starych mistrzów, przewodził tej tendencji [Paul Cezanne](#). Pod koniec XIX wieku narodził się również **ekspresjonizm**, koncentrujący się na wyrażeniu uczuć i emocji. Artyści eksplorowali własną psychikę, przedstawiali mroczne strony ludzkiej duszy. Obrazy ekspresjonistów cechują dość mocne, wyraźne pociągnięcia pędzla. Ekspresjoniści często używali jaskrawych barw, zestawiali je w szokujących połączeniach, które zwiększały ekspresję dzieła. Chętnie stosowanym przez malarzy ekspresjonistów zabiegiem była deformacja malowanych kształtów, co podkreślało brzydotę malowanych obiektów. Malarze chętnie przedstawiali śmierć i cierpienie oraz samotność twórcy. Jednym z odłamów ekspresjonizmu jest **fowizm**, który rezygnuje z problemów metafizycznych, ale pozostaje przy ekspresyjnej barwie obrazu. Typowym obrazem z okresu ekspresjonizmu w malarstwie jest obraz ["Krzyk" Edwarda Muncha](#) oraz twórczość [van Gogha](#).

13. Kubizm i malarstwo abstrakcyjne

Kubiści sięgnęli w malarstwie po formy geometryczne, dążąc do doskonalszego pokazania na obrazie **trójwymiarowości obiektu**. Kubiści próbowali sprowadzić rzeczywistość do jej zgeometryzowanej formy, dlatego malowany przedmiot wpisywali najpierw w sześciąt, potem dzielili go na liczne części przybierające kształt różnych figur geometrycznych. Równocześnie odkryto prymitywną sztukę afrykańską, która zelektryzowała artystów z [Pabłem Picasssem](#) na czele. W pierwszych latach XX wieku malarze coraz bardziej odchodzili od naturalizmu, co w końcu doprowadziło do powstania **malarstwa abstrakcyjnego**. Abstrakcyjniści nie malowali na obrazach obiektów realnie istniejących, lecz skupiali się na budowaniu kompozycji obrazu jedynie z barwnych plam.

14. Surrealizm i dadaizm w malarstwie

Kierunek w malarstwie zwany **surrealizmem** jest jednym z najważniejszych kierunków sztuki XX wieku. Malarze surrealiści również uznali, że świat widzialny, który postrzegamy zmysłami, jest niewystarczający dla artysty obdarzonego wyobraźnią, dlatego skoncentrowali się na malowaniu rzeczy nieistniejących. Jednak przeciwnie niż abstrakcyjniści, którzy malowali nie przypominające niczego kształty (zwykle geometryczne), malarze surrealiści malowali najczęściej znane nam przedmioty, ale umieszczali je w nietypowych okolicznościach lub zmieniali ich właściwości. Najbardziej słynnym malarzem surrealistą jest [Salvador Dali](#). Surrealistyczny z natury jest **dadaizm** – kierunek wprowadzający do sztuki element nonsensu, oparty o chaos i absurd, a więc o przypadkowe zestawienie różnorodnych elementów.

**kierunki
malarstwa**

**15.
Inne
w ma-
XX**

wieku

Wszystkie kierunki w malarstwie, które powstały od końca XIX wieku, rozwijają się nadal i tworzą liczne odmiany. Historia malarstwa nigdy się nie kończy. Z ekspresjonizmu wywodzi się np. **ekspresjonizm abstrakcyjny i neofowizm**. Do surrealizmu nawiązuje tzw. **malarstwo metafizyczne i realizm magiczny**. Jednak dwa popularne kierunki w malarstwie powojennym XX wieku są całkowicie nowe i nie wywodzą się z żadnych wcześniejszych nurtów malarskich – **pop-art i op-art**. Te dwa kierunki mimo podobnych nazw nie mają ze sobą nic wspólnego.

Pop-art

Pop-art inspirował się **kulturą popularną** i nie ma w nim miejsca na osobowość twórcy. Głównym przedstawicielem i geniuszem pop-artu był **Andy Warhol**, autor m.in. serii portretów Marilyn Monroe. Andy Warhol sportretował zresztą wiele innych gwiazd, np. Elvisa Presleya, Brigitte Bardot, Elisabeth Taylor, ale seria portretów Marylin Monroe jest najbardziej znana. Serię tę stworzył

FRANCJA Malarstwo

Eugene Delacroix

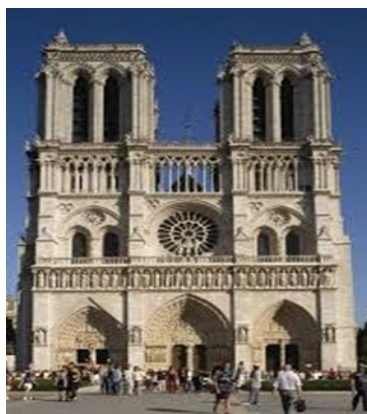

Claude Monet

Paul Gauguin

Architektura

WŁOCHY

Malarstwo

Leonardo da Vinci

Rafaël Santi

Marcello Bacciarelli

Architektura

Panteon w Rzymie

Krzywa Wieża w Pizzie

Katedra w Mediolanie

NIEMCY

Malarstwo

Albrecht Durer

Max Klinger

George Grosz

Architektura

Brama Brandenburska

Reichstag

Zamek Neuschwanstein

HISZPANIA Malarstwo

Diego Velazquez

Francisco Goya

Salvador Dali

Architektura

Valladolid

La Sagrada Família

La Pedrera

PORTUGALIA

Malarstwo

Joao Cristiano da Silva

Aurelia de Sousa

Miguel Angelo Lupi

Architektura

Wieża Belem

Sintra

Castello Obidos

Projekt pod kierunkiem Małgorzaty Choromańskiej przygotowali:

B. Nagrodzki,
K. Rembelski,
P.Ostrowski,
J. Usnarski,
K.Wasilewski,
S. Wrzesień .

Osiągnięcia naukowców niemieckich

Teoria względności (rok 1905)

Tutaj nie muszę chyba nic tłumaczyć, wspomnę tylko, że odkrycia tego dokonał w roku 1905 Albert Einstein (ur. 1879, zm. 1955), urodzony w Niemczech fizyk, który w roku 1933 z tego kraju wyemigrował.

Telewizja (rok 1930)

Ten wynalazek to zasługa Manfreda von Ardenne (ur. 1907, zm. 1997), który to w 1930 roku przeprowadził pierwszą elektroniczną transmisję telewizyjną. Poza telewizją, do Ardenne należy ok. 600 innych wynalazków i patentów.

Komputer (rok 1941)

Kto z Was wiedział, że pierwszą binarną maszynę liczącą wynalazł w 1941 roku właśnie Niemiec? Nazywał się on Konrad Zuse (ur. 1910, zm. 1995) i swój wynalazek nazwał Z3. Jego osiągnięcie zapoczątkowało erę cyfrową, chociaż maszyna potrafiła niewiele. Wykonywała mianowicie tylko cztery podstawowe działania arytmetyczne.

Projekt przygotował:

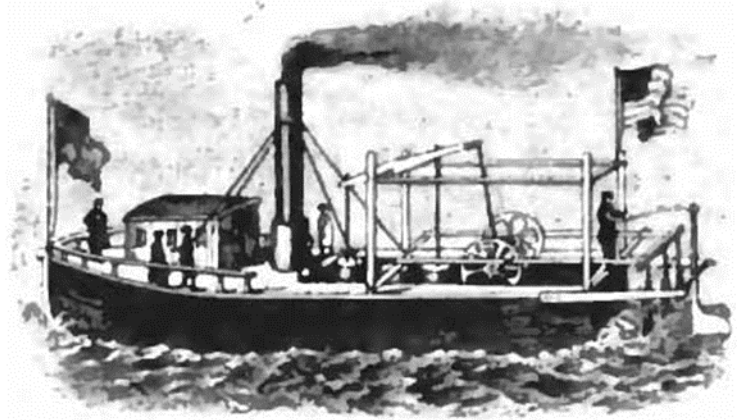
A. Kapuściński

Osiągnięcia naukowe Francji

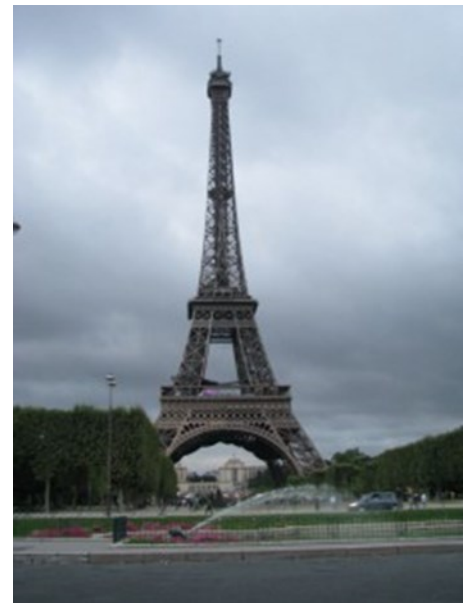
Statek parowy

Denis Papin (22 sierpnia 1647-ok. 1712) – francuski wynalazca, urodził się w Chitenay koło Blois. Jako protestant musiał w 1675 emigrować do Anglii, gdzie spędził resztę życia. Jego współpracownikami byli Christiaan Huygens i Robert Boyle. W 1681 przedstawił kocioł będący pierwowzorem autoklawu i szybkowaru. Zastosował w nim po raz pierwszy zawór bezpieczeństwa. W 1698 skonstruował pierwszy tłokowy silnik parowy. Wynalazł także między innymi piec do topienia szkła i pompę wirową odśrodkową oraz statek parowy.

Wieża Eifla

Twórcą tej budowli był Gustave Eiffel (1832-1923). Wieżę zbudowano specjalnie na paryską wystawę światową w 1889 roku. Miała upamiętnić setną rocznicę rewolucji francuskiej[1] oraz zademonstrować poziom wiedzy inżynierskiej i możliwości techniczne epoki, być symbolem ówczesnej potęgi gospodarczej i naukowo-technicznej Francji. Projekt podkreślał architektoniczne walory stali, wbrew dominującemu w XIX wieku akademizmowi, który uważał żelazo za prosty materiał budowlany. Projekt wykorzystywał doświadczenia epoki i jej konstruktora, Gustave'a Eiffela, w budowie kolejowych mostów stalowych. Po 20 latach budowla miała być rozebrana, lecz Eiffel nie chciał do tego dopuścić i założył na wieży laboratorium aerodynamiczne i meteorologiczne. Jednak dopiero udane eksperymenty (z udziałem Juliana Ochrowicza, wynalazcy i konstruktora) z umieszczonym na szczycie telegrafem „bez drutu” ocaliły wieżę i odstąpiono od jej demontażu. W przededniu I wojny światowej stała się obiektem militarnym: zapewniała Paryżowi łączność z posterunkami wojskowymi na granicy z Niemcami (do tej pory do komunikacji używano gołębi pocztowych). Zachowana budowla z czasem stała się największą atrakcją turystyczną Paryża, którą zwiedziło już ponad 200 milionów ludzi.

Wynalazki Hiszpanii i Portugalii

WYNALAZKI PORTUGALII

Busola – dzięki temu urządzeniu , wyposażonemu w igłę magnetyczną wskazującą północ , można było niezależnie od pogody, nawet bez widocznych gwiazd, określić kierunek żeglugi.

Karawela – mały żaglowiec z XV i XVI w. Miał 3 – 4 żagle (w tym 2-3 tylne z ożaglowaniem skośnym) szeroki dziób i wąską rufę , na którym znajdowały się nadbudówki.

Balon - fizyk i chemik Jacques A. C. Charles (1746-1823), wypuścił 27 sierpnia 1783 roku w Paryżu balon napęczniony wodorem, stając się w ten sposób bezwiednie twórcą nowego typu balonu. Dzięki temu, w końcu XVIII wieku, balony napęczniane ogrzanym powietrzem wyszły z użycia.

Globus – wymyślił go i skonstruował Martin Behaim w 1480 r.

WYNALAZKI HISZPANII

CHUPA CHUPS - W 1958 roku wszedł na

rynek hiszpański
pierwszy okrągły
lizak pod nazwą
“Chups” stworzony
przez Enrica Bernata.

Okręt podwodny –
wojskowa jednostka pływająca,
okręt przystosowany do
prowadzenia działań i operacji
zarówno na powierzchni,
jak i pod wodą.

SKAFANDER KOSMICZNY -

specjalny strój wraz z dodatkowym
oprzyrządowaniem umożliwiający
bezpieczne wyjście i pracę
człowieka w przestrzeni kosmicznej.

Kolejka linowa - system transportu składa-
jącego się z kabin zawieszonych na seriach
kablów, które są odpowiedzialne za ich prze-
mieszczanie między stacjami.

Okręt podwodny –

wojskowa jednostka pływająca,
okręt przystosowany do
prowadzenia działań i operacji
zarówno na powierzchni,
jak i pod wodą

Piłka nożna jest najważniejszą wśród rzeczy nieważnych

Autor: Franz Beckenbauer

PIŁKARZE MOS OSOWSKA TRZECI RAZ Z RZĘDU I DZIEWIĄTY RAZ W HISTORII MISTRZAMI WARSZAWSKIEJ LIGI PIŁKI NOŻNEJ OŚRODKÓW WYCHOWAWCZYCH I DOMÓW DZIECKA !!!

17 meczów, 14 zwycięstw, 2 remisy, jedna porażka, 150 strzelonych bramek i tytuł Mistrzów WLPN OW i DD w sezonie 2017-2018!

Nasza drużyna piłkarska po raz kolejny w przeciągu całego roku szkolnego okazała się najlepsza.

Warszawska Liga Piłki Nożnej Ośrodków Wychowawczych i Domów Dziecka istnieje od września 2005 r.

MOS Nr 7 z Osowskiej powstał w 2007 r. czyli zaczął rozgrywki od trzeciego roku istnienia Ligi. Właśnie minął 11 rok istnienia, i w ciągu tego okresu reprezentacja naszego Ośrodka zdobyła 11 medali, w tym aż 9 razy z najcenniejszego kruszcu. Dwa razy musieliśmy zadowolić się srebrem. Żadna inna placówka nie może się z nami równać w tych statystykach. Warto zaznaczyć, że poza nami tytuły mistrzowskie po jednym razie zdobywały: MOW Barska(2005/2006), Dom Dziecka Radość(2006/2007), MOW Dolna(2007/2008) oraz Dom Dziecka Konstancin(2014/2015). Tylko w pierwszym roku naszego istnienia zajęliśmy 2 miejsce(wygrał MOW Dolna), a potem po 6- letniej serii zwycięstw, zatrzymał nas Dom Dziecka Konstancin. Od trzech lat co roku stajemy na najwyższym stopniu podium.

Na czym polega fenomen piłkarski MOS Osowska?

Co roku słyszę, że za rok to już na pewno będziemy przegrywać, bo odejdą najlepsi piłkarze. I co roku pomimo tego, że część wychowanków opuszcza mury Osowskiej, to na ich miejsce przychodzą kolejni utalentowani, i nasza passa nie ustaje. Oczywiście, czasem gramy słabiej, ale okazuje się, że inne placówki w tym czasie zazwyczaj również obniżają poziom, i nadal jesteśmy o krok przed innymi(poza dwoma wyjątkami, gdzie zajęliśmy 2 miejsce). Zdarzają się nam również spektakularne porażki, jak choćby w bieżącym sezonie, gdzie po wysokim zwycięstwie 24:0 z jedną z drużyn, w rewanżu sensacyjnie przegraliśmy z tą samą drużyną 2:3. Pomimo tego potrafimy zazwyczaj się podnieść i odrobić, to co straciliśmy. W tym roku „po piętach deptała nam” MOW Barska. W pierwszym meczu z tą drużyną na 10 minut przed końcem przegrywaliśmy już 3:6 i nic nie wskazywało, że coś może się zmienić na naszą korzyść. Jednak ostatnie 10 minut w naszym wykonaniu to był prawdziwy zryw mistrzów. Zdobyliśmy 4 bramki, nie tracąc żadnej i wygraliśmy - wydawałoby się- przegrany mecz. W rewanżu z Barską przy wyniku 4:4 mieliśmy dużo szczęścia, że nie straciliśmy w ostatniej akcji meczu bramki i utrzymaliśmy korzystny dla nas remis. A zatem w sporcie nie zawsze liczą się umiejętności; czasem potrzeba trochę boiskowego szczęścia. Chciałoby się powiedzieć: „Szczęście sprzyja lepszym”.

Bardzo duże znaczenie w naszych sukcesach ma bez wątpienia kadra wychowawców grających, którzy poza umiejętnościami, potrafią właściwie zmotywować chłopaków i jeszcze bardziej „zarazić ich” miłością do piłki nożnej. Większość naszych piłkarzy „żyje i oddycha piłką”. Trafiają się nam piłkarskie perełki, które potrafimy jeszcze bardziej oszlifować. Czasem ktoś nam zaginie, a wtedy znajdujemy następnego. Jesteśmy ambitni, powiesiliśmy sobie wysoko poprzeczkę, zależy nam...Chcemy wygrywać, nie lubimy przegrywać...

A zatem nasze sukcesy to splot różnych czynników, z których każdy decyduje o końcowym sukcesie.

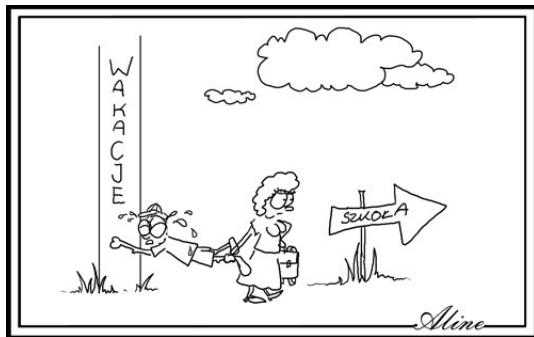
A oto nasi piłkarze, którzy w roku szkolnym 2017/2018 najbardziej przyczynili się do końcowego sukcesu piłkarskiej reprezentacji MOS Nr 7 Osowska:

Piotr Borkowski, Krystian Poreda, Bartłomiej Jankiewicz, Patryk Wiśniewski(5 gr.), Patryk Wiśniewski(6 gr.), Arkadiusz Fronczak, Maciej Monica, Patryk Śledziwski, Damian Rafalak, Piotr Dudkiewicz, Patryk Wiatr.

Gratulacje chłopaki, tak trzymać !!!

Opracował Andrzej Dąbek

HUMOR

Niech żyją wakacje

Życzymy sobie wszyscy wesółych
i bezpiecznych wakacji.

Gdy wakacje przyjdą wreszcie
najważniejsze rzeczy dwie:
by bezpiecznym być i jeszcze
dobry humor zawsze mieć!!!

